

fremfor den meget ufuldkomnere Skala, vi nu har, og ligeledes kan der tænkes mange andre Ændringer.

Den højtærede Minister kom saa ind paa det, han kaldte mine radikale Overbud. Ja, jeg kan ikke lære noget i den Retning af den ærede Minister og hans Parti. Men det er nu ikke saaledes at forstaa. Her er intet radikalt Overbud, her er en Indvending, som bunder i den Betragtning, som det ikke er lykkedes den højtærede Minister at svække, at det Synspunkt, den højtærede Minister har anlagt, er saa overordentlig ufuldkomment gennemført i disse Lovforslag. Den højtærede Ministers Synspunkt er dog utvivlsomt det — det viser sig allerede ved den bestemte Afvisning af den indirekte Beskatning —, at i disse svære Tider, hvor netop den store Masse af de mindre bemidlede, ogsaa de mindre forretningsdrivende, lider saa meget, skal vi noget højere op end sædvanlig med Skatteforøgelsen. Vi skal være sikre paa kun at ramme dem, hvor der er noget at undvære. Det er dette Synspunkt, der ikke er rigtigt gennemført i den højtærede Ministers Forslag, det er det, jeg beklager mig over, og det er dette Synspunkt, jeg vil have fulgt i de Forslag, jeg tænker at fremsætte i Udvalget. Jeg er mig naturligvis vel bevidst, at det i al Almindelighed kan være populært at sige, at de smaa skal betale mindre og de store mere, men den højtærede Minister gør mig megen Uret, naar han mener, at det er mit Synspunkt her. Jeg mener blot, at det af den højtærede Minister selv anlagte Synspunkt skal gennemføres i større Konsekvens, end det er sket i den højtærede Ministers Lovforslag, og det sker derved, at man ikke i svære Tider som disse beskatter Smaafolk med noget som helst Tillæg til deres Skat, fordi de tilfældig har deres Indtægt af Formue. Det kan ikke nytte noget, at den højtærede Minister kommer med den Udtalelse, som man har hørt saa ofte fra andre Partiers Side, naar det har drejet sig om Skattelove: Gud bevares, hvad betyder den 25 Øre, den 50 Øre eller den Krone? Det er den Tale, vi saa ofte har hørt f. Eks. fra Højres Side, naar det drejede sig om Toldloven: Den Smule paa Kaffen, den Smule paa Teen og andre Smaaudgifter, hvad betyder det? Men det er en Betragtningssmaade, jeg synes, den højtærede Minister skulde være enig med mig om at afvise, for naar det overhovedet under en Situation som denne er urigtigt og uretfærdigt, at de smaa, som maaske ikke en Gang

naar Skattegrænsen, faar et Tillæg, sætter man ikke denne Uretfærdighed til Side ved at sige, at det kun drejer sig om 1 Krone, en 50-Øre, en 25-Øre. Nej, det, jeg vil have, er Sammenhæng og Konsekvens i disse Skattelove, og det kommer der ikke, naar man holder sig til Formuen alene, men kun, naar man saaledes som ved det bestaaende Skattesystem tager Formuen og Indkomsten sammen og bevarer det nuværende Sammenspil mellem disse to Skatteformer. Naar den højtærede Minister anfører det svenske System i Modsætning til det danske, er det kun rent formelt set rigtigt, thi reelt ligger der ganske den samme Tanke i det danske som i det svenske System, nemlig at Indkomst skal beskattes højere, naar den flyder af Formue, og det fastholder jeg ogsaa. Jeg vil ikke have Formueskatteforøgelsen erstattet med Indkomstskatteforøgelse, men jeg vil have, at Formueskatteforøgelse og Indkomstskatteforøgelse skal gaa Haand i Haand saaledes, at man bliver ved det, der er Tanken i vore bestaaende Skattelove; Forhøjelserne skal ramme Formueindtægter forholdsvis højere end Indtægter af den personlige Virksomhed, medens derimod den højtærede Minister i Virkeligheden helt forrykker et af Grundprincipperne i vor nuværende Skatteordning, idet han ensidigt lægger hele Forøgelsen paa Formueskatten og ikke noget paa Indkomstsatten. Det lader sig i Virkeligheden heller ikke paa nogen Maade bevise ved saa almindelige Betragtninger som dem, den højtærede Minister anstillede, at Formuen er det faste, det grundmurede, og at det er der, Skatteevnen er. Det kan ikke lykkes den højtærede Minister at tilvejebringe blot Skyggen af et Bevis for, at en lille Gaardmand, hvis Virksomhed min Sandten i disse Udførselsforbuds-, Fodringsforbuds- og Maksimalpristider og Krigs- og Ufredstider i det hele kan være ganske overordentlig vanskelig, har en meget sikrere og mere betrygget Eksistens end til Eksempel Bankdirektøren eller den store Aktieselskabsdirektør eller Grosserereren med de velindarbejdede Agenturforretninger, som har sine faste Huse og sine faste Kunder at sælge til og i Virkeligheden sidder med en Indtægt, der er meget mere sikker og uforanderlig end den Indtægt, som for Eksempel en Landmand sidder med. Det kan ikke lykkes Ministeren at bevise, at den lille Gaardmand eller den lille Kapitalist, Enken, som ikke har mere at leve af end Renten af 10—15,000 eller 20,000 Kr., skulde i nogen som helst